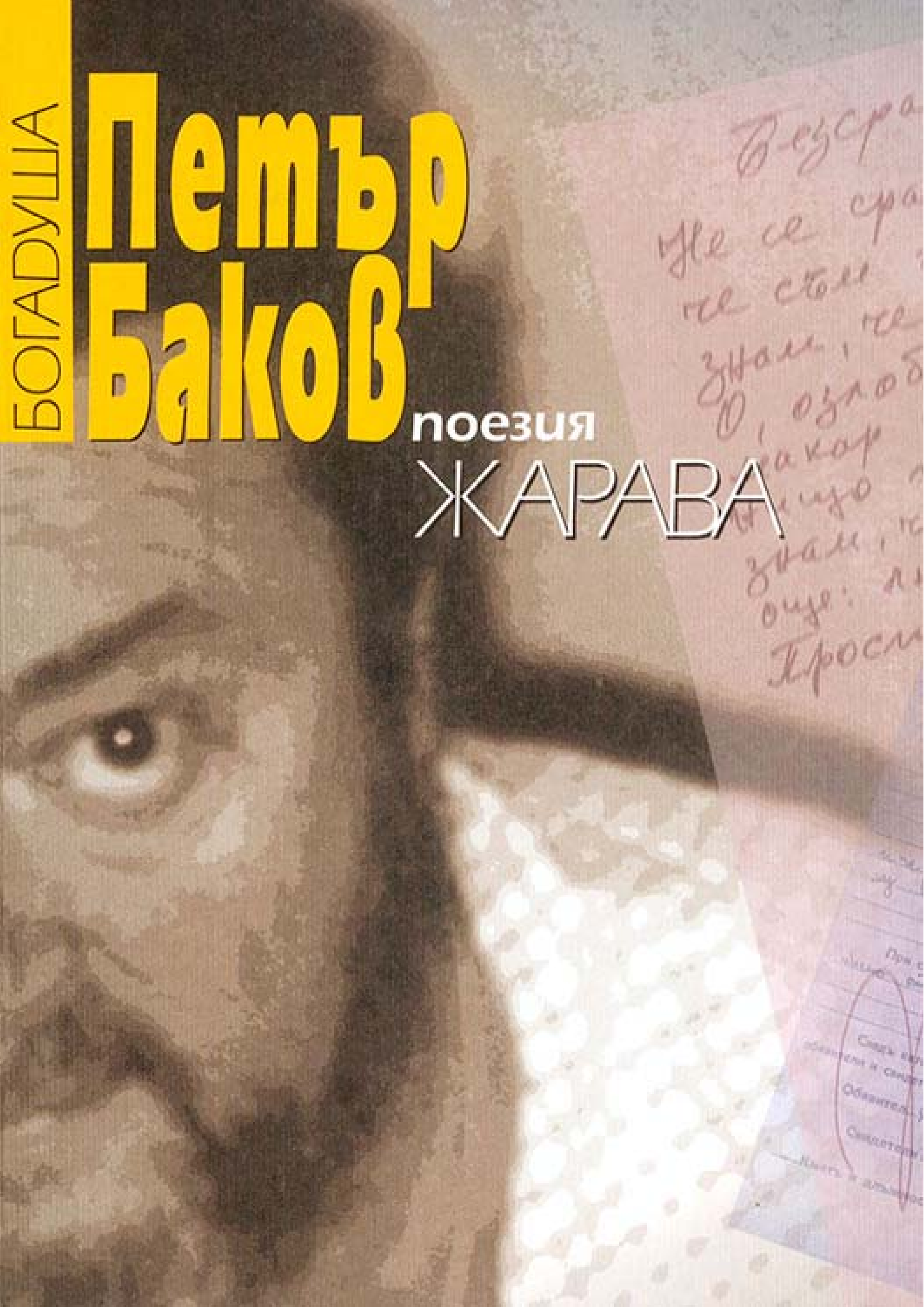

БОГАДУША

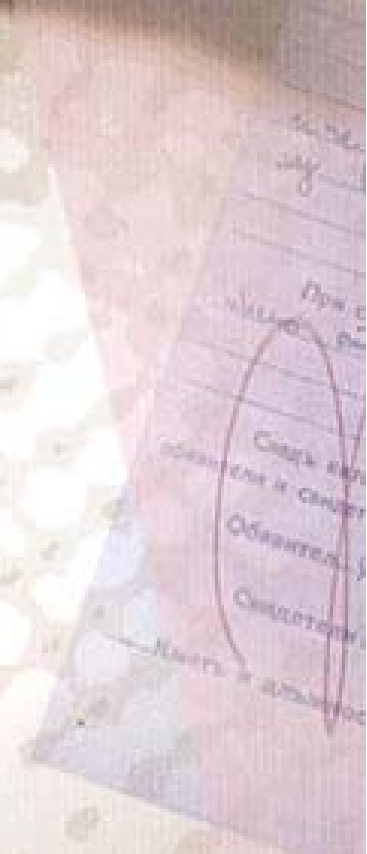
Петър Баков

поезия

ЖАРАВА

Безсра
ще се сра
те съм
знам, че
О, озлоб
накар
що
знам, че
онце: а
Тросл

БОГАДУША
**ПЕТЪР
БАКОВ**

ЖАРАВА

БОГАДУША
поезия

шеста книжка
ЖАРАВА

София 2000

©Петър Баков - автор

©Петър Баков - композитор

©Калина Пенева - илюстрации

©Паро Фереджанов - дизайн и графично оформление

©Георги Цанков - предговор

©Николай Кауфман - предговор

и дешифровка на мелодии

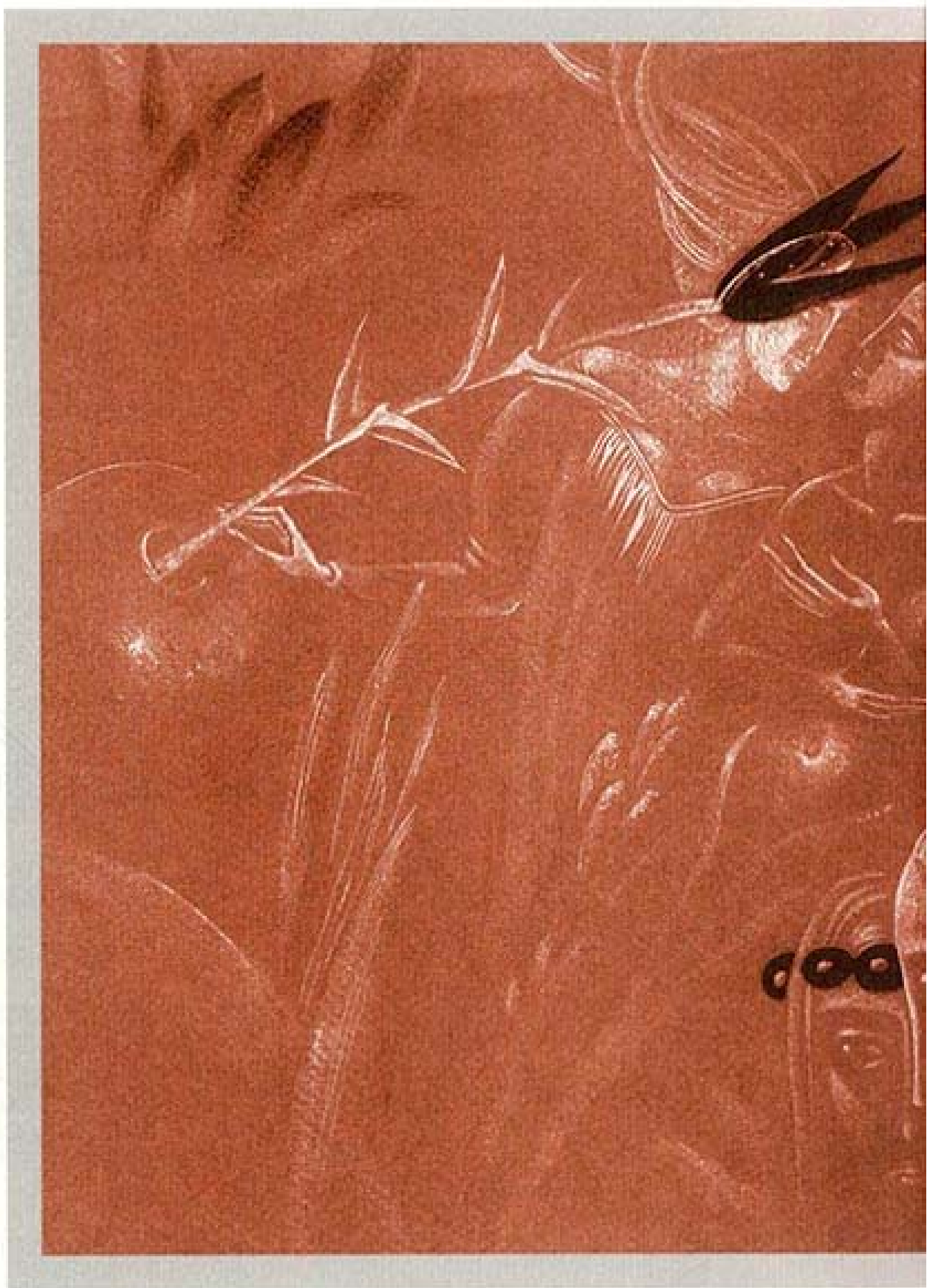
издател - ТРЕМОНД

ISBN 954-90754-1-9

Любов

Мъж-жена —
дъмка-роса,
любовта,
синджир-сълза.
Мо без греха.

Николаев
рако

ПЕТЪР БАКОВ / БОГАДУША

ЖАРАВА

ВДЪХНОВЕНИЕ

Боже, колко си красива —
най-красива на света.
Вила ли си, самодива —
сьнце ли си, цвет-луна.
Повей ли си, обич мила —
младост, вейнала снага.
Пролет ли си, тайна сила —
най не си ли любовта,
о, прекрасна, лъх-жена.

Обич

Знойнице — зноице-вило,
зной зноиса любовта ми.
Зная си ми, знойна сило —
клада клади обичта ми.
Гълъбицо — жар птицо,
шо судбиса песента ми.
Орис моя — орисницо,
жар ми жари любов-рани.
Извор-изгор, ми пристани —
живот си ми — зов-камбани.
Дух, со духот сме венчани —
зефир-буря — урагани.
Шир-полета — веѝ-балкани —
гула-кавал, армасани.

Лудост

Млада си, бегаш от мен
и гониш вятъра.
Принца е само блен —
свършва театъра.
Игва, тоз, видов ден —
литнала младостта.
Гледаш — и ти си кат мен —
нерадост — старостта.
Бегай — люби се сега —
ветър, шо не отвя.
Избегай со любовта —
вземи и моите крила.
Душата, лети, со гуша.

Ако

Ако те знам,
коя си — къде си —
не бих бил сам.
Дори да си там,
където не си,
бих искал да знам,
самотна ли си.

ЦВЕТЕ

Джунджуке — цвеке-цвет,
разцъфтел ми на душата.
Момино сърце-букет,
гали с мирис тишината.
Свет ухае ми на мед —
ме целува светлината.
Радост пие елеѝ свет —
роса пее низ цветята.
Сум презърнат от съдбата —
как прекрасна красотата.
Най-красива, любов свята —
две очи ем небесата.
Две гърди-рай ем земята —
джунджуке-мома дъгата.
Ех, ти, цвете на цветята.

Ласка

Аз съм песента, която пееш,
аз съм сънят ти съновен,
митът съм, по който копнееш,
аз съм ласката скрита,
ръката, душата държала.
Аз съм твойот комита —
не си ли го още разбрала.

Жал

Веднъж, любов, ме полюби —
докосни криле с крилата.
Молитвата ми не свърши —
моля те, спаси душата.
Плът, во влюбеност гори —
пепели ме обич свята.
Ах, тез пламъци-очи,
изгореха ми душата.
Обичам те — не ме мрази —
тежи страшно самотата.

ШЕПОТ

Обичам те, ми шепнеш ти —
гръмовно ехото повтаря.
Светът, замаян, се върти
и залез в утрото догаря.
Целувам устните-звезди —
шепот-обич ми шепти.
И паят хиляди мечти,
и некак леко се лети.
Обича се веднъж — помни.

ПРИТОМА

Лежал ли си нявга на младо сено,
полюшван омайно от дъхава мощ.
Мечтал ли си тайно под звездно хоро,
презърнат потайно от влюбена мощ.
Любил ли си, още: пламтяща звезда,
падаща омая в горяща мечта.
Вървял ли си после по тази следа,
намерил звездата, изгубил съня.
Легни по коситба в косена трева,
забравен под свода на звездно небе.
И нека да падне звезда во нощта,
на пепел да стори стопено сърце.

ТЕМЕНУГА

Запей, моме, запей душо —
попей до насита.

А пък яз да послушам,
като стар комита.

Пей, пей, душо, ти, пленена,
запей ми любов забранена.

Пей, пей, душо, замечтана —
запей ми, любов разпиляна.

Снагата ти тенка-вита,
с дъх на теменузи,
да се скърши дяволита,
мене да подлуди.

Устните ти — медовина,
с дъх на тиха есен,
обичта ни на двамина
да превърнат в песен.

СЪНЦЕРОЕНЕ

Насред сънцето съм —
презръщам любовта.
Мечтание ем съм —
целува ме жена.
Топя се съза —
вия се дъга.
Повея ем роса,
просто, съм греха.

Дъх

Обичам те любов —
не мога без душа.
Мрази ме, но ела —
темница без луна.
Без сънце — ни звезда —
издъхвам без дъха.
Моля те, ела —
дори да си смъртта.
Пустош без съдба.

ПОСМЪРТНО

Ела на гроба ми любов —
кръст бездушен презърни.
И под разплаканий покров —
веднъж, поне, ме целуни.
Така и не те видех,
но ти пръста ми докосни.
Не знам, дали не е грех,
но посмъртно ме люби.
Дано душата разцъфти —
зугутка-плач ем две очи.

СЕРПЕНТИНА

Вселени — кораби-звезди —
реят се мъглявини.
Господ Бог, рои души —
серпентина-кръст цъфти.
Хаос блика ем искри —
космос, влюбен, пей-ечи.
Лумнала роса ръми —
потоп-безкрай ем две очи.
Влюбен съм до уши —
любов-астрала ме свърши.

Гръм

Любов-гръм ме изгоре —
тресна мъля — презърме.
Душа, пустош опусте —
дъжд-молебен прецъфте.
Град попари обичта —
навред стеле се слана.
В мъгла падна самота —
ни капка сънце — ни искра.
Факла-луна изчезна —
огин тера си жарта.
Какво нещо е пръстта —
ту пустиня — ту цвее тя.
Гроб-утроба — живина —
младост-старост — пепелта.

ГОРЕНЕ

Нещастие щастливо, любовта —
обича ем мрази обичта.
Клетница, темней во самота —
неверница, блудства во ноца.
Кръст, на кръст, разпъва ми душа —
трън, во трън, Венец ми ем съдба.
Без ней ни греј — ни цъфнал е света —
ех, копнеж, копнея те тъга.
Нали съм мъж — не мога без жена.

СЪВКУПЛЕНИЕ

Котки се любят в нощта —
мяukat — раздират страстта.
И диви, дивеят в сластта,
и вият — роят вечността.
Защо се свенуваш жена —
викай — люби любовта.
Нек мисли, че мъж е мъжа —
той знае, че ти си света.

Вина

На жена ми Мария

Винят поета, че влюбен бил той —
звезда-комета, летял без покой.
Кажу ми, соколе — ореле мой,
рее ли полет без влюбений рой.
Винят поета, че любил безброй
млади девизи — змеици-зной.
Че кълел вакханки во звезден порой
и поил Пегаса в любов-водоной.
Кажу ми соколе — ореле мой,
крилят ли се криле над брак-застой
и пее ли пиле сред вълчи вой.

БЕЗРАЗЛИЧИЕ

Обичам, обич безразлична —
така е вечно в обичта.
Трагикомедия комична —
бездушност, с име на жена.
Диво люби, щом я мразиш —
до гроб преследва с любовта.
Не знаеш, как да се предпазиш,
в капана-мъст на ревността.
Омразен цирк на похотта —
любов, с омраза под ръка.
Уж сила-власт е с пъч мъжа,
а властва плът - Вдлъбнатина.
Не може мъж запря жена —
ни бесно куче — Бясс-ламя.
Реши ли, блудница-тъма,
изневерява под носа.
Без обич, обич е страстта.

СЕВДАК

Звезди-очи — коси-лъчи -
грее либе — китка - цвет.
Пърха Влюбеност — лети —
пее целий Влюбен свет.
Песен Вее Вей-луни —
ситно ситни стон-гърди.
На уво, цвеке, грей-цъфти —
мене, душа, се стопи.
Де ме, душо, съживи —
дойди, та ми пристани.
Снага в снага слей се ти —
дъга-небо ме стори.
Мерак, севдо, ме свърши.

ПЪРВАК

На нея

Поне, за едно момиче,
бех пръв в първата любов.
В свен се сведе цвет-кокиче,
скъта първий богозов.
Богородичка ем птиче,
любила ме зной-луна.
Вила-Веѝка ем лютиче,
в неѝа узна обичта.
Шо ме найде в старостта —
все пак, дойде любовта.
Неѝсе, Боже, благодаря —
сега може и да умра.

Сетност

Ме гори, ме гори —
люта любов — две очи.
Възлен, огин, пепели —
клада пламъци клади.
Ме гаси, ме гаси —
порой-обич — цвет-съзи.
Плаче влюбеност-дете —
ме целува — време спре.
Първа любов — сетна е.

ПРИСЪДА

Сум затворник на плътта,
Во килия - самота.
Прикован съм от калта —
пясъчник — душа-съдба.
Ме извива любовта —
пиявици ми в кръвта.
Клади кладят страст в страстта —
пепели ме грех в греха.
Отвред стена до стена —
В зид зазидан ми дъха.
Шо виновна обичта,
че те любя свобода.
Мерак, сърце ми грабна —
пранги нема за мечта.
Кой обесил е пръстта —
кой разбунил пепелта.
Не смразява се солта —
не лови сrekме вода.
Пуци, Баже, тегоба —
мерак вулкан изригна.
Лава листи се цветя —
звездопади-богота.

БАЛАНС

Добро и зло — мъж-жена —
херувими-сатана.
Люби-мрази обичта —
ден и нощ ни вечността.
Грее сънце-небеса —
вечер, звездна, ни луна.
Преоткрива мъдростта
колелото и света.
Пръст, кърми семена —
гроб, зарива ни пръстта.
Край-начало — светлина —
кръг-спирала — звездина.
Ден си люби, нощ, в нощта —
плаче-смей се песента.

БЕЗРАЗЛИЧИЕ

Обичай ме с омраза —
мрази ме от любов.
Любовта ми каза —
за ад да съм готов.
Под звездния покров —
най-влюбена била —
ревност в ревността.
Презирай ме в кръвта —
не мога без душа.
Обичай ме съдба —
любя ем цъфтя.

НАПЪТСТВИЕ

Майка и дъщеря,
спорят за любовта.
Как всезнайка младостта —
уморена зрелостта.
Уплах, рони се съза —
нехай, дете, за страха.
Шо ли знай пасивността —
не се учи любовта.
Закодирана кръвта —
чиниш гасне, а пламна.
Давай, керко, през ръжта —
не се връщат времена.
За младост, умре, старостта.

ЛЕТЕНЕ

Сме, некак во шейна,
понесена от ликорни.
Летим през преспи в леса,
на орис непокорни.
Уж шейна, а каляска —
Впряг — кентаври-орли.
Лети звездна фиаска,
на падащи звези-мечти.
И всичко, некак, искри —
фея разискря мълни.
Вълшебна принцеса си ти —
мълния мене уби.
Без дъх, карета лети —
Вълшебница мен съживи.

ПЪРВА ЛЮБОВ

Вървим презърнати-стаени —
шептим — ни лъх, ни капка кръв.
Трептим, в омала изнурени —
без дъх въздъхва полъх пръв.
И свличаме се съблазнени —
целувка пие жадна плът.
Туптим-врим — ке пукнат вени —
зачатие ни реи светът.
Кой не помни първи път —
цел живот-миз ни в мизът.
Първа любов — първа тръпка,
пристъпулник — първа стъпка.
Първи залък — първа глътка.
Пиле-цвеке — пролет-пъпка.

Вития

Рисува молер, ошантавел,
свойта гола икона.

Немеѝ параклис, закопнел,
видел жена-мадона.

Амвон пий жажда, зажадна —
иконостас трепти-сияѝ.

Зограф-копнеж пей, овдовел —
му песен-блен низ вис витаѝ.

Всеки има свой си рай —
две очи — мечти безкраѝ.

СИНЧЕЦ

Какви очи, о Боже,
сини, сини — небеса.
Да гледаш ги в очи не може,
потъваш в сини езера.
Потъна ми во них душата,
синий поглед не я видя.
Сама доплува самотата —
очи, с очи на любовта.

ПОСТЕЛЯ

Незнайно щастлив съм во тайни гори.
Безкрайна ми радост, безкрайни поля.
Со млеко ме кърмат планински кози —
мечки стръвници ми сбират меда.
Постела постилат горски цветя.
Възглаве опъва лък-тетива.
Завивка завива, звездна нощта,
майка ми свети, Верна гора.
Бухал ми буха — огньове клади.
Месецо̀т грее — искри во искри.
Сон ми целуват кошути-сърни.
Славейот пее — буди орли.
Обич ми свидна, свидните дни.
Сънце изгаря — стопено гори.
Повеї повева — вее, шуми.
Самодива дива, див дух ми люби.

ВАКХАНАЛИЯ

Свиркам си ем си пея —
пълн ми джеб со лубеници.
Насреща ми вила-фея —
мечка-птици ем стръвници.
Налетей ме орлици,
още: влхви ем лъвици.
Бързо мятам пипалата —
ламя тръшкам връз земята —
любя акула в тревата.
Огин бълват небесата —
мравки лаят ми в снагата.
Кротка кроти се ламята —
ареса ѝ се борбата.
Какво нещо е жената —
само мерак не ще, братя.
Въртокъщника зъмбата.

БЕЗСЪНИЦА

Не те сънувам вече —
и ти ли ме забрави.
Кръвта ли ми изтече —
пръстта ли ме остави.
Луната се удави —
потънаха звездите.
Не виждат се очите —
нема ги съзвите.
Съдба ли ме обрече —
ноща ли те отвлече.
Во нищото — далече —
не те сънувам вече.
Душата ми во глеч е —
ни песен — ни креч е.

Подигравка

Не биваше да ме целуваш —
защо разжари пепелта.
Защо избърза да отплуваш —
удави, мене, самота.
А как лелеех нежността —
да ме докосва дъх с дъха.
И в тъгата, на любовта,
да ме изпепели страстта.
Защо се с мене подигра —
по-леко ли ти е сега.
Бъди щастлива, красота —
кой обича старостта.

ТЕМЕНУЖКИ

Всички ви помня,
любови обладани.
Не гоних — нито гоня,
съдби разпиляни.
Безбройни са цветята —
безчет бехте вие.
Пълна ми душата —
дъгата се не крие.
О, мои мадони —
светици ем икони,
В безбройни поклони,
старост — цвет ме рони.
Закон над закони.

ПОМАЗВАНЕ

В бекярската ми стая,
силна се мечта.
На гости дойде рая —
мома — дъга-зора.
Ех, младост, младостта —
как сичко възсия.
И, Божем, в старостта,
летя, летя, летя.
Мен сънцето огря.

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Млада плът спира ми дъхът —
ври кръвта, като в младостта.
Старостта лети в звезден път —
любовта връх е над върхът.
Сърце пей — цъфнал е грехът —
нема ад — рай гори плътта.
Ех, живот — огин ем искра —
лумнал миг, жив, живях мига.
Пепел-жар ем тлен в прахта —
сум готов да се преродя.
Без любов, мъртва вечността —
едно е любенето — друго любовта.
Сподели споделеността.

СПЕКТЪР

Магьосница магия,
магии омагьосва.
Дъга в дъги се вие —
роснала се росва.
Сънце, в сънце мие —
сънцето миросва —
под нея кой помине —
мома в момче витосва.
Душа душата пие —
Вълшебството докосва.
Сърце си тъпан бие —
обич вечна просва.
Дъга се Вейно вие —
свен свенлива росва.
Мома в роса се крие —
момче любов се вие.

БЕЗДУШИЕ

Ти не си обичала —
не можеш да обичаш.
И не си се вричала —
не бива да се вричаш.
Просто си обричала
на присмех любовта
и си се развличала
за сметка на греха.
Забравяш, че е време,
до време младостта.
А плаща се со бreme
за младост в старостта.
Капризи-времена.

Сън

Сън милювам, не верувам,
уж целувам ти гърдите.
И бълнувам, и будувам,
и потъвам сред косите.
И в блаженството танцувам,
и притискам те в мечтите.
Некак в облаците плувам
и те кича со звездите.
Плеснат, стреснат, се стреснувам —
с присмех гледат ме очите.
На сън-сънуван — се радувам —
просто, делнични ми дните.

ЗАЧАТИЕ

И жените се бият за мъж —
сека война за жената.
Който е любил веднъж,
се тера да наїде крилата.
Любов ем битка свята —
къде ли не никне тревата,
Всецветие, още: душата.
Кой знае как любат цветята —
жужене ем тишината.
Медетира земята —
витаї в небесата.

Полюси

Любенето е едно —
любовта, съвсем друго.
Корен-костилка — зърно,
никне в угар — не връз плуго.
Ех, ти, обич-теменуго,
дек загуби обичта.
Шо изпи те, жасмин-чудо —
скреж ли срони цвет-мечта.
Как изменчива страстта —
вечер нема утринта.
Изгрев чезне в залеза —
две очи — в една съза.

★ ★ ★

На жена ми Мария,

с разплакани очи-като икона
от Роженския манастир,
оставаш моята мадона,
дарила ме с деца и мир.

СГЛЕДА

Мома се Вие В радостта —
стройна се кърши младостта.
Кипри се, кипра, красота —
стомни си лее со вода .
Менци сребреят на чешма —
момче отпива ѝ солза.
Севда се лудо разтуптя —
сърце во момче заигра.
Менче разлива любовта —
нека им Върве по вода.
Ех, море, Севдо-севдина,
мерак по тебе изгоря.
Булка си сватба подфана —
ерген се В стомни пресопна.
Жених во менци потъна.

ПРЕСТРУВКА

Излъжи ме — престори се,
че си влюбена во мен.
В капка-обич разтвори се —
сънце маме слънчев ден.
В шепот, шепнеш, провикни се,
че не можеш ти без мен.
В преструвка, мила, усмихни се —
излъжи ме, заблуден.

Дъх

Женската целувка,
какво ли не стопява.
Прегръдка ем милувка,
венчава-развенчава.
Кой не извисява,
кого ли не погубва.
На никой не прощава —
люби и разлюбва.
Целуна мен душата —
изпепели кръвта.
Срина се съдбата —
останах без дъха.
Не плачи, самотата.

БЕЗСИЛИЕ

Как да те опиша,
о, чувство, на чувствата.
Без теб дъха не диша —
не пее любовта.
Отиде си тя —
лед ме скова.
Ни плам, ни главня —
скреж рони снега.
Спаси ме душа —
върни пролетта.
Зъзна цвет-слана —
замръзна ми кръвта.

СРИВ

Сгромоляса се сънцето —
хищници ръфат земята.
Оглозгано стене небето —
червеи кълвят луната.
Прилепи лаят в тъмата —
мрак, светулки лови.
Лъч, обесен, се мята —
изцъклени капят звезди.
Сичко се спепели —
мраз разлюби очи.
Любов, защо ме уби —
омраза ли залюби.
Омерзение кърви —
униние съзи.
Сънцето ми върни —
без обич, мъртва и ти.
Мъртва, проклета, умри.

СПОМЕН

Ти за мен си сетен спомен,
сетна тръпка на плътта,
секаш виждам тъжен помен,
с раздавина младостта.
Ти си сичко сетно в мене,
преродено во тъга,
отлетело свидно време,
неузрела светлина.
Нема вече сетен спомен,
сичко нейде отлетя.
Нема вече, даже помен,
ти, бе моята съдба.

ЗАДЕВКА

Нема нужда да го казвам,
колко много те обичам.
Непрестанно го доказвам —
като луд, безумен, тичам.
Ти го знаеш и в наслада,
с присмех ми се подиграваш.
Нема да си вечно млада —
ке ме тераш и ке страдаш.

СТРАСТ

На надменността

Вълшебен паяк да съм искам,
пленена да си ми оса,
и яростна, да те притискам,
Во мрежа да те прелъстя.
Отровно жило да оголиш,
да те дамгосам с обичта,
та да се виеш и да молиш,
да ти изпълня любовта.
Вълшебен паяк да съм искам,
ти жилеца да си оса,
до капчица ќе те изстискам,
ќе си те пия в самота.

Есхумация

Първата любов ранява —
последната убива.

Рана — белез става —
гроб, трева покрива.

Нищо не изгнива —
нема забрава.

Душата си отива —
пръстта, все, остава.

Живец, се не продава —
вседруго от Лукава.

Грех, не прощава.

ВИДЕНИЕ

Сънувам те — сънувай ме —
люби ме страстно, сън в съня.
Целувай ме — бленувай ме —
звездни нощи ем деня.
Вакханка, гола-голата —
изпий ме, дъх, со дъха.
Не се събуждай от съня —
горде на яве се явя.
Пияна, грешница в греха,
обичай ме — сум любовта.

НЕРАЗУМНОСТ

Вечно мамен от жените,
как не спрех да ги обичам.
Все не мога без мечтите,
колкото да го отричам.
Уж се рея сред звездите,
а се давя во очите.
В примки влитат ме косите
потоп-капка ем съзите.
Как не лъжат ме лъжите —
любов-коварство ем жените.
Знам, но шо съм без луните —
звездопади ем вълните.

ЧАР

Каквото и да облечеш,
най-хубава си гола.
Ухае роза во цъфтеж —
боде, пълчици набола.
Но свен-свенлив, щом соблечеш
и вчешеш влюбена коса,
прекрасна си, во гол, копнеж —
чаровница, со чар-душа.

Дивотия

Дивак съм — диво те обичам —
дивотия — бес дивее.
Стан-фустан в мечти събличам —
голотата руменее.
Лудея в обичта си луда —
лелея устни сок-капина.
Линея в блудна-превъзбуда —
линеещ чезна — чезнеш гина.
Не погубвай ме, любима.

ЗАБРАНА

Не ме докосвай, имам гъдел —
пищи, сграбчена, страстта.
Разплита плитки, сплетен възел,
развърже ли се любовта.
Кипи, не слуша я кръвта —
бушува буря похотта.
Издула хиляди платна,
потъва влюбена вълна.
Драска, вкопчена плътта
и дърпа бездна в пропастта.
Мирис праши ли цветя,
пчелички любят се с цвета.

ЗАХЛАС

Посегнах, в лакомия,
на плод забранен.
Полази, душа змия —
отрових дух свещен.
Издебна ме пусия —
забравих ум и свен.
Презърнах убосия —
девойка, убост-блен.
Докосвах в залисия,
дъхът и кадифен.
Забравил проклетия,
че плод е забранен,
целувах лебед-шия —
сокол опиянен.
Во сон се змия вия —
магьосан-заклеймен.
Несретник-харамия,
за мене нема ден.

СЪДБА

Стихът ми, нежност, во пазва го скри.
Со звездни си очи, звезди му дари.
Кърма го закарми, карма да гори —
закармена обич не се гаси.
Лумнал ѝ огин во пламен пламти —
пламнали моми палат момци.
Тела им, факла, на клади клади —
карма-судбина, во карма карма.

ПЛОД

Мъжът е семе —
жената — угарта.
Цел живот ореме —
сеем семена.
Плуг ни любовта —
рало — обичта.
Орачи на смъртта —
се рътиме в пръстта.
Цвет на песента —
сме плевел в завистта.
Живей, светота —
зукай, вей-душа —
внуче долетя.

РАЗСЪМВАНЕ

Пее, свеж, нов ден —
славеи буди любовта.
Летя влюбен-окрилен —
пълнолуние-луна.
Роня се звезди-пера —
лъчи любят утринта.
Цъфтя, цъфнал-вдъхновен —
роса-трева — цвет-цветя.
Що не прави обичта —
сълзи — сълчева земя.
Ех, обичам те, жена.

ВЕЙ

Истинската любов,
идва два пъти:
приживе и след смъртта.
Кой, на шо не е готов,
да люби го отвъдността.
Веднъж споделеността —
другото душа:
дъх ем издъха.

Похот

Забранената любов,
е сичко едновременно.
Изгрев-зalez — Вик ем зов —
цвекe-семе предсеменно.
Кой, на шо не е готов,
да го люби любовта —
да отмине го смъртта.
Всесладка сладостта —
най-забранената.
Верна, сал ранената —
свобода пленената.
Неверница Вселената.

ФАКТ

Прекрасна си,
дявол да те земе.
Дявола, нек съм аз.
Люби ме, докле е Време —
литне ли — гони тогаз.
Секи миг, с уречен час —
Вчера млад — днес беловлас.
Мигът, сега, е в нас.

Ехо

Стара песна, песен пее —
дъх, насолзен, пей со ней.
Солза, вела, плаче-грее —
спомен свиден реј се в ней.
Повеј лешка ме жита —
сам сум с неа сред рџта.
Ме целува любовта —
сипят се врз нас зрна.
Напев, сепна се сјрна —
жал изхлипа — отлетя.
Капна солза — дъх разля —
ехо, време не вјрна.
Не се врьшат времена.

Грях

На пепел, пепелта да стане —
изпепелена с любовта.
Прахът ѝ, прах, да разпилян е —
без обич, що ни обичта.
Дано сърцето не ни съди —
преизподня му душа.
Не може съвест да се пъди —
нечиста, всеки, съвестта.
Греховност-грешник ни кръвта,
да люби в грех греховността.
Са съгрешили в младостта
поне веднъж мъж-жена.
Да можеха, и в старостта,
горяли биха во греха.

Биле

Омайница изгала
с омйниче игра.
Замаяна признала,
че смаяна била.
Омайниче, в разплата,
омайница люби.
Цървено в красотата,
златисто я опи.
Омайно биле дало —
биле от сърце.
Сърцето полудяло,
омайница замре.
Омайниче в играта,
магьосница влуди
и, слисана, в цветята,
отново я люби.

СГЛЕДА

Сегенка преде — везба хоротува.
Кавал запе — разбой тактува.
Хурки-къдели — булки момели,
чакрък задяват — ке го сгодяват.
Глави навели — плитки разплели,
зусли запяват — шепот стаяват.
Прежда се вие — вретено крие,
млада сувалка платно си ткае.
Кросно се мие — росата пие,
сгледа-русалка во китка ухае.
Сърце не трае — мерак мечтае,
сегенка-сватба, оро играе.
Къорава неделя, нищо не знае —
челяд-попрелка, ке я изяе.

РЕВНОСТ

Проклета да си прокълната —
В рая, в ада и в земята.
Да не слезне пръст в недрата —
гроб да нема безвъзврата.
Не проклинам за разплата —
мъст не тера самотата.
Жална плаче в жал съдбата —
плът прокуди с лъст душата.
Ревност отне светлината —
блудства блудница-разврата.
Не знай обич, любов-плата —
проститутка е снагата.
Но без ней не грей кръв свята —
без сънце вехнат и цветята.
Бог вживял, кал, с душата,
но налял съзи с тъгата.
Очи плачат — пей тъмната.

УМОЛЕНИЕ

Прости на сълзите ми —
те те обичат.
Целувай очите ми —
те ти се вричат.
Милувай косите ми —
те вейт душата.
Верувай в мечтите ни —
крият ни сърцата.
Всеобич, най-свята,
пей в самотата.

ЗАЧАТИЕ

Голота — тела-сърца,
горят вpletени в плътта.
Буря дъхти дух-душа —
моря бушуват се в кръвта.
Тръпка лази на талази —
тръпне-вие в страст страстта.
Взрив изригва тюркоази —
вулкан грабва любовта.
Боже, колку богота —
раю — райска красота.
Съвкупленъе ври в дъха —
огън вживе се вода.
Обич сее светлина —
грей зачатие-баща.
Вей, вей, майка — кръв-съдба —
семе плоди пръст-земя.
Никнат сънца — кръв-цветя —
пее песен песента.
Люби, Време, Вечността.

Дъх

Синя Вечер лей сълзи —
капят падащи звезди.
Месец луна залюби —
залез сънце се стопи.
Влюбен славеи пей-цъфти —
цъфнала зора лети.
Любовта, кога ли спи —
сън ни става — ни лежи.
Нощ-мерак ме жар гори —
ден-севдак слана слани.
Дойди, либе, дъх свърши.

ОТРОВА

Паналгия-панацея,
жар се топам, лумнал лег.
Сън сънувам, Вила-фея —
я целувам клетник клет.
Орел ли съм — простор-крила —
рей ме рее, Вейка-цвет.
Енигма ли — тайна-сила,
ме отрови, любов-мед.
Слана душа попарила —
сънце греино — греинал свет.
Влюбен съм во самовила —
сън сънувам, клетник клет.

ЛЪЧЕНИЕ

Наказан съм со памет —
помня сичко преживяно.
Шепти-тупти душа-завет —
вижда сичко невидяно.
Раздай, събрано-необрано —
живот — чаша-граал искри.
Разлей виното разляно —
мъртвото живеѝ — не спи.
Свод-Вселена все лети —
цвет-прераждане цъфти.
Бог ни сънце и звезди —
луна-очи, лъчът лъчи.
Преживяното си ти.

ОКЪСНЕЛОСТ

Едва на старостта,
чувам тишината.
Пред прага на смъртта,
сещам си душата.
Загледан во нощта —
съзирам светлината.
Найдох ѝ любовта —
умирам ѝ в краката.
Безмилост-безвъзврата,
защо е таз разплата.
Къде са ми крилата —
без полет, шо плът свята.

ТЛЕН

Късно те разбрах любов —
късно сетих мъдростта.
Всена начало-послеслов —
вече знам, че си смъртта.
Вечно влюбена, кръвта,
се те бърка с пролетта.
Цвет, изгаря ни страстта —
прашец — вей не пепелта.
Какво нещо завистта.

ЖЕНА

Боже, колко си красива —
и как Вчисаш си косите.
Вила ли си, Вейко дива
или идеш от звездите.
И как пърхат ти гърдите,
божем, гургулицы живи.
Небеса ли ти очите —
вакли, ручей пенливи.
Каква нежност ти ръцете —
как овални ти бедрата.
Божем, пърхаща с крилете,
си живота и съдбата.
Каква чудо красотата —
съвършенство ем душата.
Всичко в тебе е жената —
любовта и свободата.
Дали, не си светлината.

БОГАДУША
поезия
поредица от 7 книжки

РАЗПЯТИЕ
ИЗПОВЕД
СЕЗОНИ
ВРЕМЕ
ПРОСВЕТЛЕНИЕ
ЖАРАВА
МОЛИТВА

допълнително
осма книжка -
музика

АМБРОЗИЯ

